

*bus eas vir-
lues, quas
ignorabant.* Quapropter diuturnum hoc temporis spatum ab
scändita Salvatoris vita nuncupatum fuit; illud vero potissimum,
quod a natura destinatum est, aliorum hominum
pueritiae, & quo illi ipsi, qui agunt, nesciunt. Verbum
Incarnatum, quod ipsa erat Sapientia, abscondit omnes di-
vinas perfectiones suas, naturales, humanas, theandricas,
& quidquid illum a reliquo hominibus seceret. Ceterum
ibi retinet Virtutes, quae Mondo erant ignota, & quas
nonnulli Dei-blomini exemplum docere non poterat, earum
que praxim suadere. In his duobus sanctus Augustinus con-
stituit sapientiam Christianam iuxta institutionem: scire videlicet se
ipsum ubi opus est, & celare, & profere; cognoscere tem-
pus loquendi, atque tacendi, & utrumque opportune ita
partiri, ut omnes homines adiuventur. *Auctor sermonis in
enim argumento.*

*Myterium
pueritiae
Dei et My-
sterium om-
nium tem-
porum.* *Parvulus datus est nobis. Ita 9. Myterium nascientis Dei,*
qui propter hominum amorem factus est puer, non est fe-
licitatis, quae adnexa esse debeat ulti temporis, aut anni tem-
pediis; non fecus ac loco, ubi hoc adorable Myterium
adimpliebat est. Hoc enim Myterium est omnium tempora-
rum, omniamque locorum, & si latitia, & felicitas quae
hominiibus attulit, per totum terrarum orbem latitudinem effusa
fuit, debet etiam fesse ad omnia facula propagare,
ita ut non solum de huic Hominis divini Sacerdotio dicendum sit cum Prophetis: *Ties Sacerdos in aeternum, (P. 109.)*
sed hoc ipsum dici valeat de Myteriis omnibus, quae res-
picunt illius vitam, mortem, & actiones omnes, quae
sunt aeternae, non quod incertanter, & in omen aeternitate
tem infaustum, sed quia semper obversari dovent ante
oculos nostros, & aquam elabi ex animo. Si quae igitur
est actio, quae in mentibus hominum hoc frui debeat aeternis
privilegiis, in quorum commodo facta fuit, hoc (a-
nne est Myterium Nativitatis, ac temporis illius, quo in-
ter pueros vixit, non eo colum quod hoc primus est, & to-
tius felicitatis nostra principium, sed quod suauissimum om-
nium est, & a nos erudiantis utilissimum. *Idem.*

*Nihil ad-
mirabilis
qua abfor-
mata vita
Salvatoris.* Quis non obstupesceret, videntis Verbum hoc Incarnatum,
quod terra universa tandem expectavit, in Mundu prodi-
git, ut ibi plures annos ostieret, ac inutilis sit, quod versus
quidam auctor de aliis vulgo pueris animadverte? Quasi
nil est qualitate ipsius dignus, neque ad satisfaciendum
genium omnium expectationi aptius, quam deliciare partim
in Bethleemita fabulo, partim Nazaret in fabri of-
ficina, ubi meliori ex parte huius partem transegit; ac cum
interior mortales in sua cecitate permaneant, & in flagi-
tis suis, & natura omnis prope suam languore medullosum;
quam caca es humana prudens! quam temere de tec-
ris Dei judicas! Verbum hoc incarnatum, & haec aeterna
Sapientia tua habet, ut ita loquer, confilia, & confilia
huc humana mente fuit invia. *Quam magnifica sunt ope-
ra tua Domine! nimis profunda fides sunt cogitationes tue;* *(Psalm. 103.)* exclaimare potuisse cum Rego Propheta.
Quae enim mens ostendit potest cogitationem operum ad-
mirabilium, quae ipse tota tempore spatio operatus
est? *Idem.*

*Propterea J. C.
crescere a
tar, omnes
sicut in ho-
mum oce-
nsu evolu-
bantur.* Iesus Christus in quo tota plenitudo divinitatis corpora-
liter habitat, ac in primo sua Incarnationis articulo po-
pulare, sicut omnes scientia, atque Sapientia thesauri, potera-
tate, & scientia, & sapientia, & gratia procedere? Non ita qui-
dam, sed omnes civitas, que in ipso continebantur, &
in illo erant abscondita, sanctus Paulus ait, sensim, & si-
ne sensu oculis hominum evoluebantur, prout ille cre-
sceret atate. Nos autem, qui ex nobis nil aliat fumus,
quam tenebra, infirmitas, ignoranta, semper crescere pos-
sumus in virtute, firmitate, gratia, immo magis, magis-
que proficerem debemus pro ea temporis ratione, qua vivimus in Ecclesia, vel Religione, & dies singuli secum affe-
rent Fidei, & Ecclesiastica novam crescendi necessitatem,
ac fesse in statu suo perficiendi. Hodie magis tenemur,
quam heri tenebremus, & arctius tenebimur in diem cras-
tinam, quam teneamus hodie; quia tunc pluribus gratis
erimus cumulati, & propiores erimus diei, quo nobis pro-
deundum erit coram Iesu Christo cum ea perfectionis ple-
nitudo, cuius plenitudo atatis illius est exemplum. *Pater
Novella in moral. novi Testamenti romo primo.*

*Nazareth et solitudo Salvatoris, ubi usque ad annum
triginta atatem deluit, tranquilla cum submissione praefol-
tus momentum, quod Pater ipsius præstiterat, ut Iherosolima-
populo manifestaretur. In imaginem Evangelii Operari, ho-
minisque interioris. Hujus ingenium optare debet recessum,
aque silentium, donec Deus illi palam signifiet: advenisse
tempus prodeundi, & prædicandi. Neque satis est Fidei-
li, qui per professionem suam a Mondo fecerit, diligere
solitudinem; ibi debet etiam secundum Salvatoris exem-
plum exercere obedientiam, idque eodem pacto quo ilam
Iesus Christus exercuit, & in omnibus indiscriminatim
Marie, & Josepho obtemperavit. Neque jam vel personam
meritum, vel natum jus, vel naturale Superiorum inge-
nium esse debet obedientia causa, sed unice auctoritas Dei,
qua sunt induiti. Obedire in omnibus aequo iis, quae abje-
tradi-*

*tradicisset, potuisset convertere omnes peccatores, omnemque
cultores idolorum, & quocumque Evangelium proferre; Ho-
mo Deus hic, qui ad id unum misus fuerat, atque de Ce-
lo descendebat, tamen fesse in solitudinem, ac silentium
redigebat, & ex trium ac triginta annorum numero, quibus
solitudine transegit, ac tres tantum sibi reservavit, quibus
in lucem prodiens annuntiaret Regnum Dei. Quid porro
in particulari, secretae vita operatus est? *etas subtilis
illis.* (Lue. 2.) Maria scilicet, & Joseph. Eni teletur
Evangelium. Cetera ignoramus, eaque tenebrarum calig-
ne involuta esse voluit; ita ut Deo uni comperta sit, at-
que explorata. Vite haec ratio primum quidem videtur ad-
mirabilis, cuius tamen secretum non admittit late. Vol-
uit enim in nobis retinere nimiam nosmet producenti
cupiditatem nobis ingenitam, & quae tot in Mondo mala
parit. Fieri nequit, ut homo vere sit Dei, si totus exte-
rior est; & nihil aptius est ad competendam hanc fesse
ostendendi in Mondo curam, & in illo nitende, quam ex-
emplum Dei Solitarii, & in Mondo ignorari cupientis. *Idem
ibidem.**

*Omnino
per subtili-
tas & humi-
ditas
J.C. in vita
secundum.* Quibus rebus vacabat Jesus Christus in vita sua abscon-
data? Si extremum corticem intuemur vacabat ille rebus
per se abjectis, communibus, atque serviliis. Labores fuis
cum Filii Dei participabat, cum Maria domesticis rei curam
gerebat, ad ungues utriusque imperata faciebat, qui
quidquam omittet, vel aliquod vel minimum officium
neglecter. Quid hoc cum Meſia, cum eo, qui a Deo
misus erat, cum Unigenito Dei? Deus tamen tantum
gloria percipiebat ex huiusmodi actionibus, quantum ex
illis omnibus, qui hic hominum Salvator maxima deinc-
eps erat factus. Hac placebat Deo, eumque hic vi-
dens talibus operibus deditum, jam de ipso dicebat, li-
cer minori cum pompa, & follemente hic est filius meus
dilectus, in quo mihi bene complacuit. Quorum hoc est quia
ex his omnibus actionibus Jesus Christus se conformabat Pa-
triis seu benelocatis; quia haec omnes actiones animatae
sunt interiori spiritu, & profusa divinis finibus commendatae.
Hinc adeo erant coram Deo meritoria, & in oculis eius
accepta. *Idem.*

*Dei Filius
hunc usque
ad annum
secundum fuisse
triginta.* Erant tunc temporis Principes, & Imperatores in terris.
Celebrerim aderant gentium domitores, qui nominis sui
celebritate, & heroicarum actionum rumore universum ter-
ram repelbant. De illorum expeditionibus, rebu-
præclare gestis, fastigie memorabilis verba fibant.
Ubique laudibus extollebant; sed hoc apud Deum nihil
erat, cumque coram neque principium, neque finis esset
Deus, nullum eorum rationem habebat. E contra nemo
de Iesu Christo loquebatur, nemus ilium norat; nomen
eius, nativitas, patria, vita genus, exercitum ignorab-
tur. Versabatur in angulo Iudea, quasi non esset, sed ocu-
li Dei jugiter inhabeant illi, neque unquam ab illo amo-
bavantur. Obiectum erat dignum Cali totius admiratione,
& nihil operabatur, quod infiniti pretii non esset. *P. Bow-
dalorum in suis solitudinibus.*

*Ianuarius de-
bentus J.C.
hunc usque
ad annum
secundum fuisse
triginta.* Nunquam mihi deesis, Deus meus in caligine vita la-
tentis, & absconditus. Ibi te semper inveniam; quod mi-
hi ultra optundam erit? Ibi anima rectum colloquiarum; te
audit loquentem, te polliet, te guitar. Tu vera in ru-
more non es: immo te ibi cognoscendum non præbes, ne-
que audiendum. O Deus, ubi bene esse licebit mihi fine
te; ubi cum te male mihi esse licebit? Quid interea mea
urum via Mandus noverit, an fecus, si te semper ha-
beam testem, si me tuo dignaris adspectu? Tu unum mihi
eris omnia; & in caligine, tenebrisque meis eadem cum
animi laetitia dicere potero, qua unus ex ferventissimis fa-
mulis tuis jugiter dicere conveverat: Deus meus, & omnia
idem.

S U P P L E M E N T U M

Ad Tractatum

DE TRANFIGURATIONE IESU CHRISTI.

*Quid intel-
ligendis pro
Filiis Dei
transfigura-
tione.* D omine Transfigurationis nomine intelligimus admi-
rabilem mutationem illam, quam in Corpore suo
Iesus Christus ostendit, humilius ad quam illam
redactum intuebantur, eorum animos avertere po-
religi volebant, eo usque, ut Apolloni urgent illum, modo ut ipsis luerat, om-
Patrem ostenderet: *Oste nobis Patrem, & suffici nobis.* rum populo
(Joann. 4.) modo vero quererentur quandoam restituturus el- avertire
let gloriam Israel. Humilitas, quam proficiebat, & spe-
cies, qua minime politiebat, illum tales esse, qualeme
ferebat, non suadebant fore ut eos pareret triumphos, quos
ab illo feci pro Calo, seu pro terra relatum iri expecta-
bant. Quapropter Salvator hic qui init consilia adeo su-
per humanam prudenter posita, ut ea sibi bene verte-
rent, non nunquam modico eorum caputi hac in induit,
ad auferendum scandalum quod accipere potuerint ex a-
Hendry Bibl. Com. Thol. de Myſt. Tom. IV.

*Humilitas
Dei Filius
transfigura-
tionis.* Cum Dei Filius resipie vespiller in terras, ut populos om-
nes in uno, eodemque culte colligeret, humilius ad quam illam
redactum intuebantur, eorum animos avertere po-
religi volebant, eo usque, ut Apolloni urgent illum, modo ut ipsis luerat, om-
Patrem ostenderet: *Oste nobis Patrem, & suffici nobis.* rum populo
(Joann. 4.) modo vero quererentur quandoam restituturus el- avertire
let gloriam Israel. Humilitas, quam proficiebat, & spe-
cies, qua minime politiebat, illum tales esse, qualeme
ferebat, non suadebant fore ut eos pareret triumphos, quos
ab illo feci pro Calo, seu pro terra relatum iri expecta-
bant. Quapropter Salvator hic qui init consilia adeo su-
per humanam prudenter posita, ut ea sibi bene verte-
rent, non nunquam modico eorum caputi hac in induit,
ad auferendum scandalum quod accipere potuerint ex a-

doct. sanctus Augustinus, (Epis. ad Didacorum.) illa vero Transfigurationis manat ex Divinitate Filii Dei; & claritas Salvatoris in Thabor illam represtat, quam receptum est, dum erit in Celo; & claritas iuxtam aerum eius significat futuram Sanctorum gloriae, iuxta sancti Iohannis doctrinam. (Epis. ad Cajum.) Ex Karalibus Sermonibus 10mo (scende).

Quoniam futura est gloria, & felicitas Sanctorum in Cæ-
sum, quandoquidem aliquot radii gloriae Iesu Christi, sen-
tientia effecte ad aliquot tantum momenta, cumulant eos, se-
nentiis effectibus deinceps tenebantur, latitia ita pura, & ineffabilis,
ut tres Apostoli rapti fuerint in ecstasy? Bonum est nos hic
esse, sanctus Petrus exclamat omnium nomine: quid melius
nobis largiri vales? que voluptas hac major esse potest,
magis exquisita? quod bonum comparandum cum hoc, quod
nobis parit perstringens fulgor tua gloria? quantumvis fu-
bita sit exultatio, & impetus admirationis, amoris, &
latitiae, non ideo tamen minus rationabilis est, & minus
sequitur. Pofumus ne cum Iesu Christo versari, qui sum-
ma oblectatione, & sensibili gaudio affectiamur? Faciamus
hic tria tabernacula. (Math. 17.) Sed Apostolus hic in ex-
ecstasy raptus recte ne cogitavit, quod dixit? prævidebat ne
incommoda, & mala, que inde erant protecta? Quis pro-
teger illos in Monte hoc ab anni tempore patet inclemencia? Quis
nutriet illos in horrenti ea solitudine? Sed aliunde
quid timendum est, ubi finus cum Filio Dei? quod bonum
deesse potest possidentibus fontem omnium bonorum? Cum
illo perfecte beatu simus in monte, in agro, in deferto;
sine illo miseri simus etiam in aulis Principum, ac in
Castris, illo versaremur. Verum est cum illo non appre-

Catullus illo verteretur. Verum est cum in hoc appelli nisi humiliaciones; nos adversi saginari, mortificari, mundum fugere, ejusque dogmata perhorreficere; sed hæ rationes probant, nos solide beatos esse. Quid enim parent potest gaudium adeo imperturbabile, delicias adeo puras, adeo perfectam voluntatem in statu adeo solitario, inter ea omnia que sensibus nostris aduersantur, quæ naturæ nostra crucem figurant, quæ negotium faciliunt? Dicendum est sane reale bonum esse, cum ita sensu percipitur, ac ita permanens est in soliditate. Ubi autem in Mundo par invenerit tranquillitas? felicitas fructus est extoxicus; & bonum, quod mundi sedatores minime norunt. Oritur dum taxat in Salvatoris cultu, & sequela, ibique ad socios etiam gustatur. Pax Crolet in Alcesteris Tomo secundo.

Quemadmodum hic Homo Deus humiliations suas substravit tamquam solidum gloria sua fundamentum, ita ne Apostoli scandali occasione defuerint ex suis ignoran- nis, hodie illi offendit eam glorioz lucem, quam per illas fuerat adeptus. Tantum ergo abest, quod rubore suffundentur sequentes illum, vel metuerent verecundiam, que nonnunquam propter illius cultum sustinenda est, & con tempum, quo ab illis excipimus, qui Mundi placita sequuntur; Tantum abest, quod nobis negotium faciat il lorum iudicium, censura, & irrisio, ut in eo gloriam omnem constituiamus, ut illi similes efficiamur. Adoramus Deum humilium, qui factum, ac nitorum divitiarum mundi contempti, & nos docuit viam, qua perveniret ad gloriam, esse humiliationem, atque exanimacionem. Cur ergo me illum sequi pudeat? Heu! Sanctus Bernardus exclamat: non designatur homo sequi, qua prout Homo Dns. Credat ho- mo sibi dedecere, amare, & perquirere quod Deus omnium primus habuit in pretio? Fallaciam hanc verecundiam ad- ducere auctor est Mundus humiliationibus Dei. Scandalum hoc, quod defumit ex Salvatoris humiliata est indigna illa confusio, quam hodie confundit glorioza Iesu Christi Transfiguratio, quia nobis apertis gloriam Sancta Humanitatis fuit, nos docet omnia esse glorioza, ex quo illam induit, & eadem semet exornavit. *Auctor Sermonum in omni missa dominica.*

Superbia efficit, ut scandalum sumamus ex humiliatio-
ne. **Delictum** etiam scandali occasio ex humiliationibus Dei alio modo, qui eidem est etiam contumelias; quod videlicet superbia nostra nobis ostium, & horrorem ingreditur humiliationum; efficite ut viam ingrediamur proſus op-

positam illi, quam nobis indigitavit, cum tandem carere voluntate propter amorem nostri debita sibi gloria; ita ut cum posset aque salvare nos per honorem, ac per humiliacionem alteram hanc rationem elegit, tamquam antem. &

nem, alteram hanc ratione elegit, tamquam aptiorem, & tamquam eam; quia cœlura erat in maiorum Patris (ui) gloriā; & nostram utilitatem, quemadmodum Apostolus inquit: *Qui proposito fibi gaudio sustinuit crucem, confusione contempta.* (ad Hebr.) Hoc autem Mysterium nos docet in illeſus potestate situm fuīse in terram descendere cum eadem Majestate, cum tunc appareat iuxta vim vocabuli, quo utitur S. Lucas Evangelista: (*e. g.*) sed maluisse in omnibus fieri similem nobis, & se infirmitatibus nostris subiectare, ex quibus scandalum non acceptit; cum homines scandali occasione naïti fuerint ex humilitatione ejus, rati rem indignam fulle electionem hujus medi, quod ab eorum studiis maxime abhorrebat. Ita ut quin hoc pacto fibi conciliaret amorem, ac animum gratum plorunq[ue] mortalium, eisque suaderet pomparum, ac honorum mundi hujus abnegationem, quemadmodum ipse proper illos fecerat; illi summo cum fervore volunt quidem ejus Magnitudinem, potentiam, & gloriam imitari; sed horum medium, quod ipse instituit, & quod ipse fibi elegit ad id, quin cogite in hoc ipso illum aperiret nobis amoris sui Magnitudinem, cum te privaret in gloria, qua facile gaudent poterat, quodquidem sibi naturaliter erat debita, ut nobis offenseret quo pacto nobis promerenda esset, & adquirenda. *Auctor Sermonum in omniā annō.*

Nullum unquam fuit spectaculum seu jucundius, seu appetitus vel ad nostram satisfaciendum curiositati, vel ad nostram owendam pietatem illo, quod in Thabor vixum est; ibi duidit quidquid facetas, atque venerabilis latet in Lycopolio, videlicet anima Moyosi, que de subterraneis locis, ubi retinebatur, alienum corpus induit, & illum informatum. Nec dicitur quidquid amabilius in terra inventum: Elias nempe, qui ex eo deliciari loco, ubi unique et seculorum conflagrationem permanans est, repente uit translatus in Thabor. Ibi quoque inventum est, quidquid augustinus, atque adorabilis adest in Calo: ibi enim tota fere prodit adorabilis Trinitas, inquit Angelicus. Pater in voce, quam emittit, Spiritus sanctus in nube lucida, & canticis, quia illi est pro throno, & Filius in gloria sua humanitatis; gloria que cum haec tenet se contumeliam in anima Hominis-Dei; quia unquam realiter in corpore, se in illius faciem, ac vestes effundit: gloria cuius effusio parit adeo vivum, mitidumque lumen in monte ut res illuc addebet discipuli coruunt in terram facto terrori capti ad novi hujus spectaculi intuitum, non affuet ad anti lumina fulgorem sustinendum. Ex Sermonibus Meritabilibus secundo.

Secura tante glorio expectatio, quanta est illa gloria, Specie Calvini et eius figura
valida ratio est ad nos excitando, ut Dei mandata servemus. et in Transfiguratio ex parte nos
Hac via uis est Dominus noster ad inflammandum nos. mittit ad
Apostolos suos ad difficillima Regnorum pracepta observantia, mata dicta Dei
quale illud est femeptum abegandi; & haec quoque femina
est, qua uitium adiuve, ut nobis fuadet amorem nostrorum officiorum, mandata Dei
corrumque amaritudinem mulcet. mata dicta Dei
Quippe in Evangelio afferit, jugum suum G.
succidit, et inquit, locutus est apolo-

*omnes leue; (Matth. 11. 30.) & Sanctus Joannes Apostolus inquit, mandata eius gravia non sunt. (1. Ioann. 5.) At quid officere potest suave, & leve jugum Salvatoris? Quid prohibere potest, ne mandata illius gravia, & dura nobis videntur, nisi adspectus eternae hujus glorie, quam certius nos aliquando possebimus esse, si in hac flua, mortali que vita aliquam nobis vim inferni voluerimus? S. Paulus air; nos repleri gaudio, & consolatione proper certam-
pem eterna beatitatis. Spe gaudentes, (Rom. 12. 12.) & S.
Augustinus nobis ostendit eum, qui facili deliciae abren-
tiat, ut Deo sepe profus devocaret, mutare genus voluntatis;
neque enim illi voluntates omnino auferuntur, ut vul-
go putatur, sed tantummodo permutantur. Verum igitur
est, ex Augustino, posse a nobis veras guitarri delicias, ubi
ofmet sanctis Christianismi legibus conformemus. Quinam
tibi fons deliciarum, quo Fideles inventi in fidei man-
astororum Dei obseruantia? Audite sequentia sancti Augustini
verba, & discitis, spem bonorum, quo expectamus ma-
tem in anima Christiana latitiam parere, quam munda-
tus in voluntatum fuciarum perfutitione percipient. Delicizies
quis in hac vita nanciscimur in Deo, nondum reales sunt,
sed tantum in spe; sed haec spes adeo certa est, ut omni-
bus Mundi deliciis sit preferenda. Lambens in anno Evangelio
tome (continuo).*

Sancti in Calo eandem habent animam, & idem reci-
pient corpus, quod habebant in terra; sed nitor hujus ani-
mæ corporisque non erit amplius idem. Anima hæc in ter-
ris deformata erat per concupiscentiam facili, sanctus Au-
gustinus ait; forma divina, quam habebat quatenus prede-
minata in mente Dei, videbatur obliterata, & quodammodo
lo annihilata labe peccati: in mente illius nihil erat nisi qualitates
ignorantia, vel dubitatio; in corde nihil nisi frigus, &
perturbatio, & in memoria nihil nisi metus, & illu-
sio. Ecce igitur anima milita, mirum in modum defor-
matæ,

Mata, sed in Celo statum mutabile non mutata natura;
deheris in vera tua forma, ab omni peccato immunis, con-
firmata in gratia, similis Deo; per privilegium facta; qui
Deus est per naturam, & quod in Transfiguratione sua
débatur esse. Ex Sermonibus Morabitur.

*Corporis status statum animz sequetur. Corpus hoc est
corruptibile, & induet incorruptionem; infirmum, & co-
tabitur non valeset; animale & per conjunctionem cum anima sicut*

*fecit ac
animu.*

ritale; contemptibile; & resurgent in gloria, eritque S. ipso nitidus. Hanc proprie beatorum corporum gloriam sicut Christus ostendere voluit in sua Transfiguratione. Nam sicut claritas, quam nobis hoc Mysterium representat, la qualitas est perfon in scipia confederata, sanctus Thomas inquit, cum impassibilitate, subtilitate, & agilitate illum minime representat nisi ratione actionis, ac motus suis: Iesu Christus voluit nobis tribuere imaginem quae dam perfectionis corporum glorioformum per hanc adorabilem qualitatem, quam in corpore suo super Thabor repetit. Suam ostendit subtilitatem de Matris utero egrediente agilitatem super aquas incedens, impassibilitatem de omnibus inimicorum effugiens; unus refabat actus, quo fuscobris aperiret claritatem, qua sola et qualitas ejusdem haren perfonse; quod efficit in Transfiguratione, in quod dicere potuit Patri sui, se filium non communicare; qui ab illo receperat. Claritatem, quam dedit mihi, delli ei (D.Thom. 3. p. 9. 45. art. 2.) Ex Mortalibus Sermonibus tomus eundo.

Jesus Christus femer transformans docere nos voluit, a terrenis rebus omnibus avilendos esse ut Cœlestia tummodo cogitemus. Sed Mundi sectatores alia insitum vi suaviorem efficiant Dei legem. Eam immutant, corrumpunt, deformant. Cum minime velint actiones suas Dei gibis conformare, student Dei leges conformare affectibus suis, & quia dirigit corrupta fidia sua ad divinæ gitez normam, regulare inflectunt, ut cum incompotitis ciuis suis concilient. Nonne funestum hoc secretum mittit efficiendi legem Dei illam corrumpendo efficit, ut Christiani nullis agantur stimulis inter flagitia sua, & etiam persuadent, vitam suam conformem esse sanctis galis Religionis nostræ? Modus, quo homo hic ditatus illum multo tempore agitat, ac scrupulis mentem e replevit; sed nihilominus meditando, & cogitatione s.

scendo, natus enim benigniora consilia, ut aliena retine
bona, nec restitueret opes, quas debet suis fenoris
injustitiae. Hæc otiosa vita in nihil agendo occupata; v
hæc mollis, & iners re adhuc integræ mundanæ huic
lieri negotium facere vifa est; vifa illi quidem ei le
bus & spiritui Christianissimi parum conformis; verum c
illa adduci non poterit; ut vitz rationem inficeret &
lacobus innixa principiis, dispergit cruciferos, ac t
dem sibi perfusi, fe pofe quodam foderis, & reconcili
tions genit flatus, in quo singuli de jure vix remittere
aliquid. Hos pacto tranquillitatem adepti eis, & conti
illi dissensionem tollere, quam hinc quidem Leges Dei,
de vero incomposita studia sua peperant. Ratione di
ctoris hujus nihil dissimilantis, & deducentis animas secundum
placita Evangelii solidam quidem videbantur, ver
cum timeat, ut illi parere cogatur, firmus hic defensit
rector, & alias inquiritur commodior, indulgentior,
viam Celèi eternat faciliorem. Decipi volumus, & ju
tione patitur Deus non decipi; mentiri affuscimus; m
daciun veritatem putamus, in errore perseveramus. Co
tamus ne Deum probatum esse intentiones omnes, q
malicius spiritus nobis suggerit ad corrumpenda purissim
Evangelii dogmatum? Commentitius hifce exceptionibus

fultum virtutum eructo progreditur capite, & nonnaquam
etiam Virtutis nomen vindicat sibi. Ambitus magister
animarum agritudo est; avaricia honesta vocatur econsum
pernos ales furor legitima animi refectio; commercia, c.
parium, vel soventur impurum ignem, folatia ad mentis a
men ostendendum utilia: hæ sunt ambages, quibus utrum
homines ad lenientiam legem Dei, ad conciliandam non
rur voluntatem divinae huic legi, sed legem Dei concu-
luntur, spe illeculi fore ut poftquam gavisi fuerint tranqui-
le omnibus vite hujus bonis, post hac eternis etiam p
miis persuantur. Lamber in anno Evangelico tomo secundo

Ex Transfiguratione. *Angeli dicitur*: *Ecce cognoscitur filius quid sit gloria fasanorum.* Iesu Christi Transfiguratio non solum ostendit, quid sit gloria Sanctorum, verum etiam ostendit, quid sit gloria habita ratione nostri; vel si mavis me apertius logos non solum Transfiguratio Iesu Christi imago et gloria Sanctorum; et etiam pigius; et cogitantes Deum-hunc Transfiguratum in Thabor, in illo cognoscimus omnia, quae habemus in Calum. Ubinam nactus sum Veritatem hujus probationem? In nostro Evangelio. Si enim voluntas Christi Moysem, Eliam, Petrum, & Joannem testem esse Transfigurationis fuz, nequamque putetis eos otiosi fuisse spectatores ceremoniarum, cuius scilicet expertes. Non illuc Angelos ascertere, Patres inquiunt, quia vere ad illos non spectabat Mysterium; homines tantum adesse volunt in eis persona videbemus iuri, que habemus ad eum ut timores nostros sedentes ex divini hominis Transfiguratio-

tione latissimum p̄cipieremus aūspicium illius, quæ fiet ali-
quando de nobis in Cælo; ut per hoc in certa, utique bo-
norum futurorum spe viveremus; ut in humanitate simili
nostræ, sed glorificata differemus, quid evadere possumus;
& membra sperant aliquando in partem accessura glorie,
qui in capite sue præcesserat: Ut ejus sibi honoris confortium
memoria promitterent, qui in capite præcessisset. Sermones Morales
tunc secundo.

Accedit pescio quid hodierna die simile in Thabor. Om- ^{Id}

nes Bibliorum pagina plena erant promissionibus, quibus
politicus erat Deus hominum, & illis glorian suam esse
daturam. Vos effis populus meus, & ego Rex ero vester; i-
vos filii mei, & ego pater vester ero; vos eritis observato-
res legis meæ, & ego merces vestra magna nimis: Modo
illios in fe bræ sperare jubebat, ne animos despondenter
femili offensurum; sed hac erant promissa, & ex his
verbis consolatione plenis nullum fere pignus habebamus,
quod contra timores nos certos faceret. Quapropter Prophæ-
tæ exclamabant. Mittit quem misituper es nobis: Salus Israel
non cunctetur accedere, terra germinat Salvatorem suum,
& oculis nostris videamus Dominum nostrum, caput nostrum,
auctorem gratiae nostræ, & gloriam nostræ coniunctivatorem.
Ibidem.

Dei Justitia in fide praestanda fielis dignata est indulgere votis Sanctorum Apostolorum, cumque mihi fingo Moy-
se, Eliam, Petrum, Jacobum, & Joannem in Thabor con- siderantes Iesum Christum transfiguratum, mihi videtur Pa- pere.

ter aeternus illis ostendere voluisse in glorificata Verbi sui
humanitate naturam, similem naturae ipsorum: *Similis na-
tura spiritus fecit*, ut videant in illa, quod nondum
viderant, Mediatorem Dei, & hominum in gloria sua
Deum hominem, qui quatenus Deus supremus est bonum
eorum, quod ad eos pertinet quatenus homo, & quod in
duabus hinc naturis praesentia, & veritate sua replet, quod
nondum nisi in figura fuerat concepium. Tunc enim licetab-
nos exclamare: *Hoc nunc es de officiis meis, & caro de carne
mea.* (Gen. 1.) Cum caput nostrum gloria renideat, poterit
ne reliquiere membra sua in pulvere, & ignominia tunc
videntes Iesum Christum in Majestate triumphi cui nosmet
confolari debemus in *pro vocations nostra*, & respicere nos
tamquam filios Dei, & coheredes filii sui. *Istud semper ser-
cando.*

Moyses, & Elias cum Iesu Christo verba faciunt de excessu, cum completerat erat in Ierusalem, de excelli ingratitudinis, nequitius, perfidie in hominibus, qui illum susiuxerat Crucis; de excessu iustitiae, severitaris, derelictionis in eterno Patre, qui traditurus erat Filium suum voluntati inimicorum suorum: de excessu obediencie, & amoris; de fratre pacifice, & magis a literam, patienties, ac passionis in eis mortis genere, ubi singulae quo contumeliose sunt, ac crudelia: *Laqueus* *furor* *excessu*. Quam pulcrum erat audire Moysen, & Eliam cum Iesu Christo, de hoc excessu loquentes! Quantum venutatis, ac ponderis habebant hui colationis in ore duorum hominum, qui per junia sua, fugas, persecutions, manionem in deferto, via austerioratem, & peccatiatam gloriarri poterant, se, antequam Iesus Christus iustificet eos, qui cum sequi vellent, crucem suam bajulare, se jam magnum hoc preceptum implesse: *Sicut vult venire post me, tollas crucem suam, & sequar me.* (Mar. 8.) Post hoc oraculum verbis adeo perspicuis conceperum, & post taliam exemplorum auctoritatem, non video, quomodo sperare aliquis possit se itarum in Cœlum, quin amplectatur penitentes, & morificatum vitam genus, quod illud proprie est, quod Crucem ferre dicimus. *Ibidem.*

Transfiguratio corporum nostrorum in Calo facienda est
juxta exemplar glorioi Corporis Iesu Christi; qui simus
omnes unus, idemque corpus faciemus in gloria; quemad-
modum unus tantum in terra componimus. Si igitur Com-
pus Iesu Christi in arbore Crucis deformatum est antequam

in aliis crucis desiderantur. et antequam portis. C. conformaretur in gloria. quemadmodum sanctus Bernardus. ai in piti tentientis suis; videlicet si traductum fuit per ignominias. & passiones. antequam obtineret hanc impaviditatem. & claritatem. quam habet in Calo. & cuius. symbolum est Thabor; opus est ut potiori jure corpora nostra affigantur sub pondere mortificationis. & penitentia. atque Cruces deformant ea. ut Iesus Christus. corum vicem miseratus reformet illa. & quodammodo illa reddat gloriam. cui Corporis similia. Heu! si rite affectueremus has passio-

an corporis nostris. Ita, si rite anquestreremus has, maximi momenti Veritates, si audiremus praelazra dogmata, que Dei Spiritus tradit nobis hac de re in Scripturis sanctis; quam beatu effemus, & quontocuy vita rationem permutaremus! Sed heu! Philacula: nobis fons ingerit profus oppositus; nullus volumus ex mediis, a quibus nostra peneat felicitas, & per fueniam cecidimus; quantacumque flagremus cupiditate gaudemus Deo in Paradiso, noxie recedimus a viis, que illuc adducunt. *Morales. Sermones contra prima.*

¹⁰ Cur mihi non licet levem vobis proponere imaginem inf- De Cali fe-
abilis eius felicitatis, quam Deus promittit iustis, qui pro- licitate quia
pter ipsum amorem pertulerunt? cur mihi non licet aufer-

re velamen, quod vobis abscondit Deum Majestatis, qualis est? Quam uiles vobis viderentur vita huius calamitatis, si eum adeo praecularum mercede intueremini! Quantopere diligereis pauperatum, quam tante sequentur opes, & passiones, que tot voluptatum, & humiliations, que tanta dignitate exciperunt? Sed quoniam nam fas mihi sit innuere, qua animo concipere nefas est? Etenim, sanctus Augustinus ait, in unum colligit obiectum omnes creaturam rerum pulchritudines: haec nunquam Sanctorum felicitatem aquabunt: nam si haec esset felicitas, nunquam illam animo vobis fingere possetis; fieri enim nullius potest, ut in cor hominis ascendaat. Aliquot beatissima gloria radii resurgent in Corpus Iesu Christi transfigurationis in Thabor; & ecce sanctus Petrus sui non compos, in extatim rapietur; letitiae magnitudo iudicium ejus perturbat, loquitur fine ordine, fine animadversiones, nefescis quid sibi velit. Nesciret, nisi diceret, Abbas du Barry.

Quoniam erat Iesus Christus transfiguratus fuit dum preses effundenter. Quibus verbis utar, ut vobis ostendam eam lucem, qui circumfusum est enituit Transfigurationis momento! Dux populi Dei, qui tamquam Organo usus est Omnipotens, ut legem suam evulgaret; Sancte Prophetae Elias auctoritate, et propter secretas Dei communicationes, ac propter eminentem potentiam sua partem, quam tibi clarius effecit; apostoli Apostoli, vos omnes qui recte fultis glorie Salvatoris nostri, enarrate nobis, quid vidistis illa die lucis, atque splendoris! judicium ferte ex iis loquendi rationibus quibus vicit Ecclesia admirable hoc prodigium oculis vestris exhibitura. Et resplendit facies ejus sicut Sol, velimmo nomen eius fulta sunt ab aliis fuit nisi. Nihil in natura est Sole nitidius; nihil ei, cuius albedo sit conferenda cum nive. Tamen mihi persuadeo has Scripturae locutiones levissimum esse imaginem splendoris gloria illius, qua Dei Filius circum amictus apparuit. Quinam fuit stupor Apostolorum? Sanctus Petrus, quemadmodum testatur sanctus Marcus, nesciebat quid diceret: *Faciamus hie via Tabernacula, tibi unum, Moysi unum, & Elia unum.* Quid dicas Apostle? vix momentum existit, ex quo confessus es Iesum eum Christum Filium viventis Dei; modo Dominum servis separasti; & modo omnes confundisti? Apostoli omnes, ex Matthao, ceciderunt in faciem, & timore magno conterreruntur fuit. Quae simul portenta! Moyse de tumulo egreditur; Elias in istu oculi rapturatur in Montem; Calum aperitur; auditor vox tonitrua terribilior. Terra, Calum, mortui, Prophetae, Pater aeternus, omnia conspirant ad celebrandam gloriam illius, qui haec Magnitudinem suam tenebroticae saeclae humanitatis suz caliginis celaverat. *Annis Evangelicus Lamberti somo secundo.*

Jacobum, & Joannem, eaque oriente viventem, nunc novi fedderis arrham in splendoribus Majestatis sua in Thabor, ut ad conspectum glorios, quam se daturum sponderat sequentibus se, recentes conatus exercent ad canad quirendam; superarent omnes obices, qui zelum eorum vel inuenienter, vel retardant; letarunt etiam, si que ipsi ingruerent mala; quandoquidem in Caelo reservabant illis merces magna nimis. Ita fecerunt tres illi dilecti, & fideli loci laborum Iesu Christi. Joannes illum fecerunt eff in Calvarium, ut telsis esset, & audeo dicere, focus illius Sacrificii. Jacobus primus fuit ex numero Apostolorum, qui propter illum mortem subiit: Petrus ut illum ueteratur gladium strinxit, aductus occurrit Romanis Imperatori, & capite in terra versus cruci suffusus fuit, quas his siu corporis innuerre vellit, se animam suam efflare parente, Dominique suo, qui in Caelo est, de quo ille cum gaudio videt in situ hoc inverso vienientem ad se ejus patientiam, arque constantiam. Huiusmodi fuerunt actiones, & generosa rumorum illorum Virorum consilia. Rebus, quas viderant, admirabilibus animati, subiit in persecutib; que in eos excitabantur, repræsentabant glorijs Magistris, Dominio sui Transfigurationem: *Habemus, summorum propheticum sermonem (2. Petri 1. 18.) pro illo, qui factus fuit Patribus nostris, inquit hic Princeps Apostolorum, & hanc uenit andivimus de Celo allatum, cum effussum ipso in monte Sion.* Ex Moralibus Sermonibus Tomo secundo.

Gloria, qua amictus fuit Salvator in Transfiguratione. Voluptas sua, ita affectus fuit sanctus Petrus, ut Apostolus id unum quatuorverum, quomodo cam fibi certa facerent volupsum, que fruaberat: *Bonum eis non est fieri: Faciamus hie via*

Cur delata
Moyles &
Elias fu-
turi spe-
catores triu-
mphantia dei

Judei jugiter exprobabant Iesu Christo, quod legem trans-
grediebatur. Illum blasphemis petebant; afferebant ipsum
tastio ubi vendicare qualitatem Fili Dei, quem ad ipsum
nequamque perire dicebant. Homo hic, dicebant Judei,
non est Deus, quia sabbatum non obserbat: & alibi: La-
pidamus te non propter opera tua bona, sed propter blas-
phemias tuas, quia cum homo sis, facis te ipsum Deum.
Saluator ostendere vult utramque criminacionem hanc pro-
ficitur ex Judorum invia: se ab atrociori crimine vacuum
esse, te legem non violare, neque sibi acceptam referte glo-
riam non sibi debitas, dicens se Patri sui aqualem. Hu-
ijs rei duos adfert testes irreprehensibilis, ac judicis mini-
me suspectos. Cum Moyles legislator fuisse, Judei dicere
non poterant Prophetae hunc voluisse testimonium prohibe-
re illi, qui eius perfector fuisse, & qui apertissimum fuisse
inimicus mandatorum, que ipse Dei Nomine olim evul-
gaverat. Cum Elias temper ardentem praeftulit zelum
gloriae, & cultus Dei, nequamque imperialis Salvatoris nostri
paruisse, si hic adversarius fuisse Deo, si Deo parens se pre-
stare voluisse, & sibi per maximum scelus vindicare glo-
riam, cuius raga sola, *magis*, *magis* Propheta, dum
bernacula. Potuistet ne ille sati fui compos esse, ut unice
superet in eternum ea frui beatitudine, quam degetebat? min-
Societas Magistris adeo liberalis, ac magnifici, in splendoris
glorie sua, nihil illi, ut videtur, optundam relin-
quebat. Tamen sancti Lucas & Matthaus afferunt, san-
ctum Petrum ignorasse quod dicebat: *Nesciens quid diceret;*
non enim sciebas quid diceret. Ita illefectus erat obiecto, quo
senfus illius perfuebantur, ut nihil sibi superesse crederet
optundam. Tamen ille erat adhuc in terra; sancta Fili
Dei humanitas sola omnem illius oblectationem constitue-
bat; adhuc Calum illi expectandum erat: optrade, spe-
randaque illi erant deliciae inefrabiles, quas ipsius Divini-
tatis adepitus in beatam animam potest effundere; *Nesciens
quid diceret.* Non equidem miror, Apostole, quod tibi stu-
porem incusat spectaculum, quod tuis oculis se subiicit; sed
non cogitas hunc levem esse radium ejus spectaculi,
quod tibi Dominus preparat in regno suo? In Calum tibi
ferendis sunt oculi, & vota. Heu! Auditores, si umbra Pa-
radisi in extram rapere potest animas magnas, quid effi-
cienza ea, quibus nos Paradisum pollicetur? Immarscibilis
naturae, oves immenses, eternae voluntates, quas Pa-

Cur J. C. transfiguratio- nis facit in Monte. Iesus Christus in monte transfiguratus est, ut ostenderet Apotholos excellentiam glorie, quæ illis erat promissa, & ut illos excitat ad leges servandas spe hujus gloria. Dei Filii inde ipsa exortio. *Sed etenim nunc regnus in celo est* (Matthæi 16, 28).

fatis vate nos eundam fructum percipere ex mysteriis iudiciorum
hujus meditatione. Vult nobis adfruere sublimiter conceputum
glorie hujus, que nobis preparata est; Vult etiam certa
gloria hujus expectatione ad mandatorum eius observantiam
animarum. Satis estimare vobis non licet magnam mercedem
ad quam anhelare vobis licet. Ut nobs summi hujus boni
magnitudinem exhibemus, fatis esse puto, si dixerim ea, que
hodierna die accidunt in Thabor, non aliud esse, quam figura-
ram, vel umbram eterni boni, quod Beati possefuerunt,
ubi peregrinationis huius tempus accelerit. In nobis est, si
voluerimus, videre Iesum Christum in gloria; illum videre
possumus, non quidem ut tres illi Discipuli in monte, sed
modo longe angustiori videbimus illum pro Tribunali se-
dente ad dexteram Patris. *Idem.*

Rationes. Erat quodammodo necesse, ut Dei Filius ita se generet, ut cum discipulis suis, nam quemadmodum illis promulgaret, forebant cogitationes, & confusione fluctuantia, que in-

U P P L E M E N T U M

Ad Tractatum

DE RESURRECTIONE FILII DEI.

Princes Sacerdotum, & Pharisæi obsignari voluerunt
Salvatoris sepulcrum, ibique Pilato confidentem ex-
cubias exerceri, ne illius Discipuli inde examine con-
pus auferrent, & ipsum resurrexisse evulgarent. Hac prae-
cautio non solum inutilis fuit, verum etiam plurimum con-

Prinicipes Sacerdotum, & Pharisei obsignari voluerunt
Salvatoris sepulcrum, ibique Pilato contentiente ex-
cubias exerceri, ne illius Discipuli inde exanimem cor-
pus auferrent, & ipsum resurrexisse evulgarent. Hac pra-
cautio non solum inutilis fuit, verum etiam plurimum con-
tulit ad Resurrectionis Veritatem confirmandam, simulque
ostendendam magnitudinem potentie Filii Dei. Si homines
illius crudelis aque ac insipientes nequam agerint cum Pi-
lato, ut quam diligenter se sepulcrum illud custodiretur
dicere fortius potuisse, cum corpus non inventeretur amplius in tumulo, illud ablatum fuisse a Discipulis eius; quo
a Veritate non abhorreter videri potest, & nemo afferre
tibus fidem non habussefer. Sed cum omnia praecaverint, se-
pulcrum obsignaverint, milites ad excubandum adhibuerint
quis credere potuisse, hos Discipulos, quos non latebat
sucepta confusia ad prohibendum, ne fanfilium pugnare
illis eriperetur, aufos huiusmodi facinus? qui etiam
si in eam mentem, ac voluntatem incidissent, quomodo i-
exequi valuerint? Hoc omnibus cordatis viris nunquam im-
mentum ascenderet; & quidquid Judizi contari fuit, ut cala-
rent Iesu Christi resurrectionem, nihil profuit nisi in illam
efficerent celebriore: quippe verum erat, neque ambig-
poterat Jesum Christum ex eo sepulcro evanisse per non vul-
garem potentiam, sed per verum miraculum, cuius nullam
partem homines sibi poterant vindicare. Itaque miseros
diligentia in irritum cessit; immo eam confirmarunt Veri-
tatem, quam studebant evertere, ac dicere postulans, illo
sibi adiutum omnem praesciisse ad scutum; coloremque alli-
nendum calumnia, quam evulgare contari fuit, corrupti
argento custodibus, quibus perfusserant, ut in vulgo di-
seminarent, Discipulos noctu impetu fadoe, & le dormienti-
bus, corpus abfusilis. Ecce quomodo se fit prodit iniqui-
tas, & in ipso cedit oppriment. Ita eorum te prodi-
peridia in veritatis, & malis artibus, quibus ultra sunt, pro-
hibituri, ne ab aliis cogaoferetur, secundum illa Prophe-
ta verba: *Mentita est iniquitas scribi;* (Psal. 26.) & spe pe-
catores semetipcos dampnare iis artibus, quibus scelus fium-
celare admittuntur. *Abbas Treppeus in Moralibus Animadver-*
sionibus in Evangelium Sancti Matthaei.

Sacerdotis, & Pharisei, qui sciebant Angelum de Calo-
super sepulcrum descendisse, atque amovite lapidem, quae
clauderetur, & custodes inde lethali terrore correptos fu-
te, alteri ne, quam divisa potentia hoc acceptum poter-
runt referre? Potenter non videre, poterunt illud opinio-
ne manus Dei? Quis non crederet potius illos hoc percipi-
pos miracula, oculos aperuisse, & criminum suorum egis-
tientiam penitentiam? & quin satellites fallere, & argento corrum-
pare cogitarent, ut dicentes, ac testarentur hujus hominis
Crucifixi discipulos adventus, cumque illos somno capiosi
inveniissent, sepulcrum aperuisse, & corpus abstatuisse? Inau-
ditum hoc factum, quod corum cecitati fames erat allatu-
rum, tenebras auxit, & dubitandum non est, quoniam no-
vum hoc scelus, & nova calunnia pondas adiicerit corum
iniquitati, & illos quam antea fecerit nocentes. Hic se-
factus est praecognitionis horum perfidior; improbitas
altas in cordibus eorum iecit radices, qua non nisi cum il-
lis interibit, & inde nuncquam emerget. Secundam hunc ani-
mi affectum, licet exercrabiles, plerique mortales vita-
instituerunt suam, imprecisiones, quas semel imbibierunt, non
deleantur, immo roborantur iis omnibus, que accident in
via; & quia immixtantur, efficiunt, ut injunctis persever-
ent in iniustitia sua, avarus in effranti opum adquirendarum
libidine, impudicus in impudicitia, infidelis in perfida-
lia, ita ut videantur non posse sequi bonique facere montu-
m, amplecti consilium, aures praeberare ratione, quae ocu-
los eorum aperiat, eoque de ipsorum eripiat cecitate.
Idem

Ut cum Patribus loquar docentibus, quamvis Iesus Christus sit Deus similis, & homo, tamen Divinitatem suam, dum viveret, abforpsum quodammodo fuisse in humiliacionibus humanitatis fuisse, e contra vero in Resurrectione ipsius, quamvis Deus similis & homo sit, humanitatem eius abforpsum fuisse in gloria fuisse Divinitatem: Veritas Mortis eius ostendit illum hominem esse contra Marcionitas; & veritas Resurrectionis illum contra Judaos probat esse Deum. Moritur; hoc hominis est: resurgit; hoc Dei est: non quidem in hoc sensu, quod qui mortuus est alias fit ab eo, per quem hic mortuus resurgent, quoniam eadem caro, qua vita caret, est Deus ipse, qui resurgent: ita ut si cognoscatur status hominis in morte, cognoscatur quoque natura Dei in Resurrectione. Ex Moralibus Sermonibus, tomus secundo.

J. C. Qui vidisset Corpus Iesu Christi in sepulcro , tormento-

45

rum vi ab anima separatum, nonne credidist, carnem corpus in
hanc mortuam episum conditionis esse, cuius cetera, & sepius
nunquam futurum, ut revivisceret? Ita sane credebant Je-
sum Christum inimici, & hoc futurum sperabant: tamen si
caro illa caruit triduo vita naturali, quoniam realis fuit
anima, & corporis dissolutio, divina tamen persona, Ver-
bi nempe, nunquam ab illa recessit: Verbum, germen, &
principium vita: Verbum quod carnem hanc item anima-
vit, cui hypothetice conjunctus erat, & quod effectus, in
illic, &c.

Ut Iesu Christi appareret in gloria sua die Resurrectionis sue, & a nobis omnem recipere honorem, & omnem animi grati fenum, quem expectabat, non fides tantum, sed fides etiam nostra illi erat roboranda, inquit Angelicus. Oportebat, ut non solum nobis suam potentiam offendere resurgendo, sed nobis aeterna relinquenter formarentur misericordiae, & fecunditatis sua nosmet fecum resuscitando. Verbo, oportebat, ut crederemus ipsum Deum esse, atque ipsis resurrexisse, ut id crederemus; sed praeter opus erat, nos credere, eandem Divinitatem, cuius vi resurreximus, nos crederemus, scilicet ut illa reficeretur, ut loquuntur Prophetae. *Ibidem.*

J.C. Refur
recio non
solam fidem
nostram fidem
robora, sed
fides quae
nos quo-
cunque illa
resurgamus.

revereserat, nos quoque suscitaturam: utque hanc in nobis firmaret spem, quid egit? Ipse resurrexit; nec satis, plurima etiam corpora resurrexerunt cum illo, & post Resurrectionem suam cum illo visa sunt, ad augendam gloriam Triumphi ipsius. Quid egit? cum dixisset Sadduceis neganibus Resurrectionem corporum mystica verba illa: *Non est Deus mortuorum, sed vivorum;* (Matth. 22.) quibus verbis probate voluit, sanctas Joannes Chrysostomus ait, Mysterium, quod hodierna die celebramus. Ad hunc effectum descendit ad inferos, ac Lymbum, ubi Iusti legis antiquae detinebantur; eduxitque eos de subterranea specu, atque post se captivum duxit, captivitatem. Satisne primum hoc beneficium intelligitis? Cum Mortui venire minime possent ad Iesum Christum, haec est Ruperti Abbatis tentatio, Iesus Christus, qui filios de captivitate studebat educere, descendit ad illos, & ecce quam agendi rationem ingreditur est. Cum mors non sit alius quam anima a corpore separatio, voluit Iesus Christus, separationem hanc hoc fieri pacto. Corpus suum in monumentum, & anima descendit ad Lymbum; sed cum Resurrectio sit fit in iteratura durarum harum partium coniunctione, quid accidit? Verbum, quod nunquam recepit vel ab anima, vel a corpore Iesu Christi, utrumque iterum coniunxit; & quoniam corporum resurrectio, non est nisi consequtens resurrectionis ejusdem, illius nobis tradere voluit quedam monumenta, volens, ut secum quamplura corpora resurgent. *Multa corpora cum eo resurrexerunt;* (Matth. 22.) ut jam in antecelsum institueret, nec, que Tertullianus appellat, *Aufstiega Resurrectionis,* quam expectamus. *Idem.*

In Jesu Christi Resurrectione tria animadverto, celerem J.C. Resur-

de-
bere ab illis rebus omnibus, quibus in peccato detinuerim.
Quare postquam de sepulcro emerit non nisi ad breve ali-
quod momentum huis apparuit discipulis? Cur illis sui amo-
ris testatus magnitudinem tam caute cum illis se gerit? Ut
in intelligamus Christianum iustificatum hominem esse profus
mutatum, & Christianum adhuc in Mundo permanere teneat-
ur, ipsis tamen non esse amplius mancipium corruptio-
nis Mundi, non facere amplius neque amare terram, sed
in fine inquirere, & amare caelestia. Tria praeclara praecepta
tobis ex hoc Mysterio discenda; eximis tres idei spiritua-
lis resurrectionis nostrae relate ad corporalem Iesu Christi

Resurrectionem. *Idem.*
Heu! Quid esset, si fallax metus, si humano rations
et quidam nexus, per quos Mundo, vestrifrons cupiditatis
inheretis, prohiberent, ne de peccati sepulcro egredie-
mini, vel si per judicis perversitatem, & corruptionem
aditus adhuc periculofores, crederetis, vos resurgentem

item auferre posse omnes peccatorum veltorum reliquias,
et audeo dicere, : mortis vestre manusib; & ornamenta?
Quid eset, , avare, si cum Iesu Christo refuscitate posse
vates, & adhuc fervare, non equidem dico folium has
pes, fructum iniquitatum tuarum, sed hunc divitiarum
mores, & hanc erga pauperes duritiam? Si velles non
solum in senectate faciendo perfilire, fed etiam adhæ-
scere secrete cupiditatibus tuis, quo fit in causa, ut lepe-
rilliferis, quid deberes proximo tuo? Quid eset, im-
adice, si cum Iesu Christo resurgere velles, ac retinere
omni tug non dico solum Agar hanc cum similitudine suo; mu-
tarem hanc tor scandalorum causam cum filio, sed hac
ostifolia, hoc ornamenta, has obscenicas imagines? Si con-
sideres adhuc easdem forenre necessitudines, visitationes,
item interiese spectaculis, societatis innocentie tug ade-
netis? Item: Sermones Morales.

En, Fideles, quid Jesus Christus resurgens nos doceat, Mutatio-
idea, quam nobis fingere debemus hujus vite recentis, Christiani,
qui vere rea-
cuam